

Arrest

nr. 238 238 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LIBRECHT
Westeindestraat 34
9990 MALDEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die loco advocaat K. LIBRECHT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Jordaanse nationaliteit en van Palestijnse origine, geboren te Erbed (Jordanië) op 5 februari 1979 (alias te Rafah op 5 februari 1978).

De verzoekende partij kwam het Rijk binnen op 2 maart 2004 en vroeg op 3 maart 2004 asiel aan. Door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Tegen de voormelde beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd op 18 mei 2004 beslist dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Op 2 juni 2005 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, -het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest met nummer 1328 van 3 augustus 2007 werd het beroep verworpen.

Op 30 oktober 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslist een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 4 december 2007 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 30 januari 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 23 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd, doch werd haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 13 mei 2008 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid beslist de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 2 juni 2005, zonder voorwerp werd verklaard.

Op 24 april 2009 riep de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij op omwille van een nieuw element waaruit bleek dat het statuut van subsidiaire bescherming haar werd toegekend op basis van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten (de verzoekende partij werd op basis van een valse Palestijnse identiteit erkend. Er bleek dat zij in het kader van een strafonderzoek een Jordaans paspoort voorlegde).

De verzoekende partij werd gehoord op 30 april 2009.

Op 12 mei 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 33.070, d.d. 22 oktober 2009, werden zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Op 20 januari 2009 werd de verzoekende partij aangehouden op bevel van de onderzoeksrechter op verdenking van valsheid in geschriften en gebruik als dader en mededader. De verzoekende partij werd opgesloten in de gevangenis te Gent.

Op 5 maart 2009 werd de verzoekende partij vrijgelaten uit de gevangenis.

Op 22 mei 2009 werd de verzoekende partij opnieuw aangehouden op bevel van de onderzoeksrechter ditmaal op verdenking van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar en van openbare zedenschennis.

De verzoekende partij werd opgesloten in de gevangenis te Gent.

De verzoekende partij werd op 10 juni 2009 vrijgelaten uit de gevangenis.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 31.569, d.d. 15 september 2009, verwierp de Raad dit beroep.

Op 25 juni 2009 werd de verzoekende partij opnieuw aangehouden op bevel van de onderzoeksrechter op verdenking van openbare zedenschennis.

Zij werd opgesloten in de gevangenis te Dendermonde.

Bij vonnis d.d. 31 juli 2009 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met probatie uitstel, uitgezonderd de periode van voorhechtenis.

Op 31 juli 2009 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Op 31 juli 2009 deed de verzoekende partij afstand van een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid en gaf zij haar toestemming om zo snel mogelijke uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 augustus 2009 werd de verzoekende partij vrijgelaten en werd haar een nieuwe termijn gegeven om het grondgebied te verlaten (tot 11 augustus 2009).

Tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 33.572, d.d. 30 oktober 2009 werd het beroep verworpen.

Op 19 november 2009, met actualisatie op 9 maart 2010, diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 10 juni 2010 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 48 445, van 23 september 2010, werd het beroep verworpen.

Op 9 juni 2010 werd de verzoekende partij op heterdaad betrapt op zwartwerk, terwijl zij zich tevens in illegaal verblijf bevond. Er werd haar bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 25 juni 2010 diende de verzoekende partij een verzoek tot invrijheidsstelling in bij de raadkamer te Gent. Het verzoek werd verworpen bij beschikking van 30 juni 2010.

Op 4 augustus 2010 werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Amman.

Op 8 januari 2015 kwam de verzoekende partij aan in de Luchthaven van Zaventem met een vlucht afkomstig uit Moskou. Zij was niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf.

Op 8 januari 2015 besloot de gemachtigde tot de terugdrijving (bijlage 11).

Op diezelfde dag nam de gemachtigde een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 9 januari 2015 werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Moskou.

Op 23 augustus 2019 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 29 november 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag.

Op 28 februari 2020 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : A. S.
voornaam : S. A. A.
geboortedatum : ...
geboorteplaats : R.
nationaliteit : Onbepaald

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/03/2004, 04/12/2007 en 23/08/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verzoeker meent dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er steeds rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van de kinderen en het gezins- en familieleven in het algemeen. Dit is een toepassing van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Bijkomend luidt art. EVRM als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker heeft sedert 2018 een privé- en/of familie- en gezinsleven uitgebouwd in België. Verzoeker woont samen met zijn echtgenote en hun vier kinderen in bij een broer van verzoeker. De twee jongste kinderen werden in België geboren en hun nationaliteit is onbepaald. De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij de afgifte van een bevel hiermee rekening houden, wat in casu niet het geval is geweest.

B. Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU

Volgens art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU heeft iedereen wiens door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Aangezien verzoeker niet in kennis werd gesteld van de genomen beslissing van het CGVS dd. 29/11/2019, kon verzoeker hiertegen geen beroep indienen en werd hem het recht op een doeltreffende voorziening in rechte ontnegd.

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt dient de verwerende partij wanneer zij een verwijderingsmaatregel treft rekening te houden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en met artikel 8 van het EVRM, dat als hogere rechtsnorm primeert op de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In deze bepalingen kan echter geen formele motiveringsplicht worden ontwaart. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze bepalingen en indien blijkt dat er sprake is van een gezinsleven, een kind of een medische problematiek, de juiste belangenafweging heeft gemaakt. De Raad gaat aldus na of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

De verzoekende partij houdt voor dat ze met haar echtgenote en hun vier kinderen inwoont bij haar broer. Ze stipt ook nog aan dat de twee jongste kinderen in België geboren werden en dat hun nationaliteit onbepaald is.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 28 februari 2020. In dit document wordt zowel het hoger belang van de kinderen onderzocht, als het gezinsleven en privéleven van de verzoekende partij. Er wordt aangestipt dat aan het hele gezin (dus de echtgenote en de minderjarige kinderen) een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht, zodat de gezinskern

samenblijft. Wat betreft de broers in België stipt de verwerende partij aan dat zij geen deel uitmaken van de gezinskern.

Deze beoordeling lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het hele gezin illegaal op het grondgebied verblijft en dat zij allemaal een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, is het correct te stellen dat de gezinskern samenblijft. De verzoekende partij kan haar gezinsleven aldus verder zetten in het land van herkomst. Zij brengt geen hinderpalen aan, waaruit zou blijken dat zulks niet mogelijk is. Het loutere feit dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn en een onbepaalde nationaliteit zouden hebben, hetgeen op geen enkele wijze wordt aangetoond, doet hier geen afbreuk aan. De Raad ziet niet in waarom de twee jongste kinderen hun ouders niet zouden kunnen vergezellen.

Wat betreft de broers in België is het eveneens correct te stellen dat zij geen deel uitmaken van de gezinskern. Van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is geen sprake. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden. Er kan wel worden aangenomen dat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er moet vervolgens worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat er wat haar betreft uitzonderlijke omstandigheden zijn die maken dat zij voor de uitoefening van haar privéleven gebonden is aan België.

Noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van artikel 8 van het EVRM worden aannemelijk gemaakt.

Verder voert de verzoekende partij de schending van artikel 47 van het Handvest aan.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

De verzoekende partij betoogt dat zij niet in kennis werd gesteld van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waardoor zij geen beroep kon indienen tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal.

Uit de stukken bijgebracht door de verwerende partij, meer bepaald de gegevenshistoriek van het Rijksregister, blijkt dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 december 2019 aangetekend ter kennis werd gebracht aan het adres Brugsevaart 93/001 te 9000 Gent. Dit was het toen gekende adres. Pas op 12 februari 2020 maakte de verzoekende partij haar nieuw adres bekend aan de verwerende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de beslissing niet correct werd betekend, noch maakt zij aannemelijk dat zij de aangetekende zending niet zou hebben ontvangen. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij een schrijven neer

dat zij gericht heeft aan bpost met de vermelding dat haar cliënt de aangetekende zending nooit ontvangen heeft. De Raad stelt vast dat dit schrijven geen afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen. Hoe dan ook is de kritiek van de verzoekende partij geheel gericht tegen de kennisgeving van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zijn niet ontvankelijk.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij niet vermocht een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

Een schending van artikel 47 Handvest wordt niet aangetoond.

Het middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU